

בהעדרך

איך יכולת לכתוב לי שכיביתי את האש בנשמתך? מה שיש לך אלי זאת אש תמיד, לא? אתה תאהב אותי לעולם, נכון? עד נשמת אפך האחרונה. ובגלגול הבא ניפגש שוב. לנצח, לנצח, לנצח.

אתה מפליג בפורטוגל ואני מתגעגעת אליך בהרצליה.

קל לאהוב אהבה מוחלטת מרחוק. כשאנחנו נפגשים המציאות שמה רגל על הברקס. כשאנחנו נפגשים אני זוכרת את המשפחה, את מורכבות החיים, את הפרטים. אבל בהעדרך האהבה אליך משוחררת מכבלים. בהעדרך אני יכולה להיות בתוכך ושאתה תהיה בתוכי, אני יכולה לעשות אורגיה עם כל שבעים הנשמות שהן אתה. אני יכולה לשבת בחיקך וללון בתנוך אוזנך. אני יכולה לצאת לשחייה של בוקר בעיניך ולהתכסות לפנות ערב בעפעפיך.

בהעדרך אני אוהבת ושונאת את אהובתיך בזמנית. אני שונאת אותן כי רק אני ואין בלתי, ואני אוהבת אותן כי אני מבינה לליבן ויש לנו סוד משותף.

בהעדרך אני יכולה לעשות שלישייה איתך ועם ערן, ורביעיה איתך ועם ערן ועם דויד, וחמישייה איתך ועם ערן ועם דויד ועם אבנר ניר. הכל פתוח!

בהעדרך אנחנו גרים לבד על צלע הר וחולקים מיטה והרמון ובית זונות עם אלף איש.

כשאתה לא כאן הכל אפשרי.

ועדיין אני רוצה שתחזור.

כשתחזור, מלים מגומגמות ינסו לבנות גשר בין זיקוקי הדימיון למיטת הברזל של המציאות.

אולי אני אסמיק. אולי ידפוק לי הלב. אולי הגוף ילך לישון, בעיקר החלק התחתון, כדי להתגונן מפני עודף ההתרגשות.

הדימיון הוא מרחב אינסופי פתוח. החיים הם מערכת מסועפת של דרכים, צמתים וגדרות.

תעיף מבט אל מעבר לגדר:

בשביל המוליך אל היער פוסע לאיטו גבר מתולתל שעיניו מבוגרות, ואשה בהירה אוחזת בידו.

בהעדרך השבילים קורצים, הגבולות פתוחים וכל הדרכים מזדהרות.

ועדיין אני רוצה שתחזור.